

Publicerad 2008-06-03 09:24 av jahpop

Tre saker du absolut INTE bör göra på psyk, del 3

1. Inte fråga någon om något eller någon (Ja nu kommer jag återigen med den punkten, men det är VIKTIGT)
2. Inte gömma bestick i kläderna
3. Deffintivt inte fråga hur hög dos av saffran man måste ta för att det ska vara giftigt (Ja jag ska förklara)

Nu när inredningen i stortsett är klar beskriven, okej det finns ju tusentals små saker till man kan lägga märke till men ni skulle bara somna av uttråkning om jag skulle gå igenom alla tusen olika små saker och detaljer som finns här. Men för att göra en lång historia väldigt kort, det är fult!

Sitter tyst i sin säng och metodiskt dunkar huvudet i väggen, dunk, dunk, dunk livrädd för att personalen ska höra och komma inrusande (Jag har glömt att berätta att det finns inga fönster i dörrarna är på den nya avdelningen) och fråga vad det är som låter. Men till si, ja nästan besvikelse sitter man där och dunkar huvudet i vägen utan att något händer. För egentligen vill man ju bara öppna munnen och be om hjälp, men det är så fruktansvärt svårt, så fruktansvärt jobbigt, orden bara fatsnar i halsen och man blir alldeles blank i hela huvudet och vet inte vad man ska säga.

Nu kanske jag för en gång för alla borde komma till rätt saker för att förklara för er varför jag, just JAG sitter här i min sjukhussäng med en ny laptop och skriver det här. Inte gör jag det för att få uppmärksamhet, nej faktiskt inte, jag är snarare livrädd varje gång jag lägger ut en ny del, \"tänk om någon jag känner IRL läser tänk om personalen hittar det eller om någon i min familj får läsa\" Nej jag ber inte om er uppmärksamhet eller er förståelse jag skriver för att jag måste ägna mitt huvud åt någonting som inte går ut på att hitta på nya planer för alla dumma impulser jag har.

Ja....allting började en väldigt kall februaridag för 20 år och några månader sedan då en liten flicka kom till världen som första barn till sina stolta föräldrar.

Det var när hennes pappa tittade på hennes händer som alting förändrades hon var inte som alla andra barn, denna lilla flicka var född utan tummar, eller utan en tumme varv den andra mest bara var en bit hud utan varken led eller känsel i.

Alla blev bestörta, för de trodde att det var ett välskapt barn som hade blivit född.

\"Något måste ju vara fel\" Tänkte alla, det var ju ett lätt åtgärdat litet handikapp, men anledningen till varför varför hade flickan inga tummar? De var ju tvungna att ha en förklaring.

Efter några veckor kom förklaring, det var en ovanlig blodsjukdom som även hade gjort att armarna och händerna hade skelettmissbildningar, fast inga farliga missbildningar, dom såg bara lite annorlunda ut.

Ibland undrar jag om det hade blivit annorlunda om jag hade föddes frisk, men det är ingen att grubbla över, det är som det är och jag plågas inte längre av sjukdomen och inte av mitt lilla handikapp heller, jag är så van.

Jag minns när jag och två vänner köpte alla tuggummismaker som fanns till en annan kompis i

födelsedagspresent. Hon hällde alla tuggummin i en och samma påse och det var nästan som Harry Potter och deras godis \"Berty botts bönor i alla smaker\", man visste aldrig vilken smak man skulle få. Om det skulle vara mint eller fruit eller hallon, eller kanske lakrits. Vi hade väldigt kul åt det hela kvällen och gissade vilken smak vi skulle få. Det var som en gissningslek, nästan som den jag leker med livet.

Jag leker med mitt liv som en kattunge leker med dammtuss. Jag är inte totalt över allt jag har gjort och gör (tyvärr) jag alltifrån stolt för det, jag skäms.

En kattunge ler ju outtröttligt med dammtussen som ligger på golvet till den lilla katten helt plötsligt bara faller i som i trans och somnar. Det är ungefär så jag leker med mitt liv också.

Jag leker med det outtröttligt tills jag helt plötsligt bara faller ihop och det slutar på akuten, operationsbordet eller blodtransfusion. Jag är som sagt vad långt ifrån stolt över det jag gör och jag tänker sitta och räkna upp allt jag har gjort. Vad skulle det vara för nytta med det egentligen?

Utan man ska göra som överläkaren (en väldigt snäll kvinna) säger \"Ta e dag i taget\" Och det är det jag gör nu, jag tar en dag i taget för att överleva. För att orka gå vidare till ett självständigt liv igen.

Ja just det, jag höll nästan på att glömma, jag skulle ju förklara saffranet för er.

Det var så att när jag låg på BUP och vi satt en fredagseftermiddag och väntade på att mina föräldrar skulle komma och hämta hem mig för helgen. Så kom jag helt plötsligt att tänka på att jag hade hört i en radiopjäs någon gång att saffran kunde vara dödligt i för stor mängd. Så jag frågade helt enkelt sjuksköterskan hur stor mängd saffran man skulle vara tvungen att ta för att dö. Då tittade hon på mig (det hade varit en rätt turbulent vecka), och sa:

\"Saffran är väldigt dyrt\" Precis som om jag hade planerat att t livet av mig ed saffran, det var bara en nyfiken fråga.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren jahpop med Poeter.se id #23334 innehar upphovsrätten